

Imaórák

10.

A felnőttkor küszöbén...

2021. június

„Amit kigondoltál
vidd tovább

ami lettél

vállald

de soha ne feledd

ami még lehetnél”

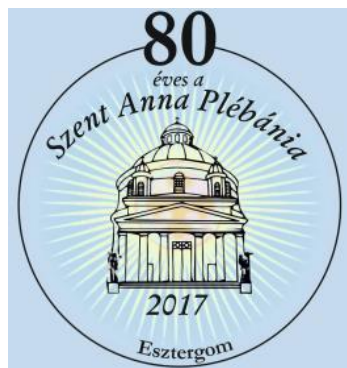
Pusztai Sándor: Rendeltetés

Ajánlás:

Nyolcadikosaink a bér mátkozásra készülnek. Ezzel a beavató szentséggel egyházunk teljes jogú tagjaivá válnak. De a felnőtté válás folyamata sok nehézséggel, küzdelemmel is jár, mind a gyerekek, mind a szülők számára.

Májusi imaórákon gondolkodjunk serdülő gyermekeink élethelyzetéről, érzéseiről, alakuló személyiségükről – az ő közreműködésükkel.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Pünkösöd idején egyházközségeink fiataljai a bér málkozás szentségében részesülhetnek. Hosszú az út az elsőáldozástól idáig, és sajnos, már eddig is nagy a lemorzsolódás. Rosszindulattal szokták emlegetni, hogy ezek a fiatalok „kibér málkoztak” az Egyházból...

Valóban, sokak életében ez nem hitbéli megerősítést, komoly elindulást, az elmélyülés kezdetét jelenti, hanem eltávolodást. A sok változás, amin ezidőtájt átmennek, a környezetükből jövő hatások, a fizikai és mentális érési folyamatok problémái nem segítik őket a szilár értékrend kialakulásában. Hát ha még a szülői példa is hiányzik ?!

A jövő Egyháza rajtuk múlik, és ebben a felnöttek felelőssége megkerülhetetlen! Tudunk-e hiteles példát mutatni nekik? Eléjük éljük-e az általuk is elfogadható, vonzó hitéletet, mentalitást, értékrendet?

Sorozatunk tizedik füzetében a keresztény felnőtté válás gondolatával tartott imaóránkat ajánlom a Testvérek figyelmébe, ahol a bér málkozásra készülő fiataljaink kaptak egy kis útravalót – kicsit másképp, mint ahogy a felkészítő hittanórákon találkoztak a „tananyaggal”.

Ezen imaórát 2017 májusában tartottuk, meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2017.05.19. - 23:20

2021. június

Az Oltáriszentség kitétele és közös énekünk után László atya köszöntötte a jelenlévőket, majd pár gondolattal bevezette imaóránkat.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Pünkösdre készülünk, a Szentlelket várjuk. Ezekben a napokban, hetekben az ország számos településén a bérmálás szentségében részesítik a püspökök a fiatalokat. Ebben a mai imaórában ezekért a fiatalokért, ezekkel a fiatalokkal szeretnénk együtt, közösen imádkozni, hogy a Szentlélek, amit a bérmálás szentségében elnyernek, alakítsa őket, formálja hitüket, erősítse meg az Istenbe vetett bizalmukat!

Az idén 80 éves a plébániánk, imaóránk elején imádkozzunk közösen – hálát adva, és kérve a további kegyelmeket:

Urunk Jézus! Te vagy feje az Anyaszentegyház titokzatos testének; te vagy hát feje a mi plébániánknak is, amely a nagy Egyháznak kicsiny része. Kérjük, terjeszd fölénk oltalmadat és add reánk áldásodat. Áldd meg plébániánk híveit, és kegyelmeddel tedd buzgóvá őket. Áldd meg szeretettel és egyetértéssel a házastársakat; vezérelj jóra fiatalságunkat; adj megnyugvást az özvegyeknek, gondviselőt az árváknak, türelmet a betegeknek és szenvedőknek. Fordítsd a szíveket irgalommal a nélkülözők felé, és könnyíts a szűkölködők nehézségein. Különösen könyörgünk egyházközségünk vezetőiért. Tartsd ébren bennük a kötelességérzetet, hogy mindenben Isten dicsőségét és az Egyház javát nézzék. Munkájukért áldd meg őket Urunk, mert te nagylelkű vagy mindazokhoz, akik tevékenykednek. Aki élsz és uralkodol mindörökkön-örökké. Ámen.

Nyolcadikos gyerekeink bérmálkozásra készülnek. Várjuk, kérjük a Szentlélek kiáradását, amit minden pünkösdkor meg is ünneplünk. Aznap, azon a hétvégén sok templomunkban szolgáltatják ki a bérmálás szentségét főpásztoraink, így nálunk is az esztergomi bazilikában. Bérmálkozó gyerekeink ezzel nagykorú kereszténynek számítanak. Egyházbizalommal igen, de sok más emberei vonatkozásban korántsem.

Életükben ez a kor, a kamaszkor általában elég viharos. A felnőtté válás folyamata sok nehézséggel, küzdelemmel is jár, mind a gyerekek, mind a szülők számára. A szülői tekintélyt egyre nagyobb kritikával fogadják, útkeresésükben sokszor inkább kortársaikra hallgatnak. A hitük alakulásában is sok a kérdés, kritika. Kinyíló értelmüknek nem biztos, hogy elegendő a felnőttek, a hitoktatóik vagy plébánosaik válasza. Persze Istennel kapcsolatban nem is kaphatnak racionális válaszokat, - a hit más kategória. De hát pont ezért kérjük a Szentlélek megvilágosító, megerősítő kegyelmét, ajándékait.

Ma este gondolkodjunk a felnőtté válás folyamatának körülményeiről, gondjairól, örömeiről – bérnöközóink közreműködésével. És imádkozzunk értük, velük együtt - most közösen:

Uram, nagy öröm él szívemben, mert beszálltál életem hajójába és ezzel részt vállaltál emberi életemből. Azért teszed ezt, hogy velem együtt indulj a világ nagy tengere felé. A magam ereje sokszor kevésnek bizonyul. Kudarcc és sikertelenség ér nap mint nap, de a veled való találkozás óta újra erőt érzek magamban, és lelkesedést, hogy ismét érted fáradozzak. Taníts engem, hogy mindig engedelmeskedjek szavadnak és emberhalász legyek, aki bátran indulok az emberekhez, hogy hirdessem a te Evangéliumodat. Ámen

Gyermekeinkben lassan tisztulni kezdenek a felnőtti világ fogalmai. Lázadó korokban a szabadság fogalmát másképp értelmezik, mint amit az valójában jelent. Persze, liberális, értékzavaros világunk is félreviszi őket. Márai Füveskönyvét hívjuk segítségül a szabadság értelmezéséhez.

Arról, hogy szabadok vagyunk

Mikor a hatalmasokkal állasz szemközt, gondoldj mindig arra, kitől kapták ezek az emberek hatalmukat? S mit is tehetnek ellened? Elvehetik javaidat, szabadságod vagy életedet? És aztán? Parányi mikroba, fertőző baktérium is elveheti életed, mely törekeny és mulandó, mint a rovarok élete. Nem, a leghatalmasabb úrnak sincs igazi hatalma lelked fölött, s ezért tehetetlen, ha te igazságos vagy, s ő igazságtalan. Csak akkor tehet ellened valamit, ha téged bűnben talál, s ő igazságos. Ezért ne arra gondoldj, mit mondasz majd a nagy úrnak, hogyan viselkedel; csak arra gondoldj, hogy szabad vagy, amíg igazságos vagy, s a nagy úr tehetetlen igazságod ellen.

A lélekről és a hatalomról

Minden régi bölcsélet égető kérdése volt: „Mi van az ember hatalmában?” S egyhangúan felelték mind: „Csak a lelke.” Ez a legrégebb, igen, az egyetlen igazság, melyet az ember értelme megismert és föltétlen igaznak elfogadott. Az idő, a tapasztalás, az érzékelés és a tünődés nem változtatta meg ezt az igazságot. Csak lelkünk van hatalmunkban, semmi más. De ez a hatalom korlátlan. Nem sértheti meg senki, nem veheti el tőlünk senki a lelkünk fölött gyakorlott hatalmat, nincs az a zsarnok, nincs az a társadalmi rendszer, természeti törvény, mely megakadályozhatná, hogy lelkünkben szabadok legyünk. Ez a szabadság föltétlen. S ehhez a szabadsághoz odamérve minden más szabadság, melyet a társadalom, a hatalom és a pénz adhat nekünk, töredékes és viszonylagos.

Maradjunk még egy kicsit a szabadság értelmezésénél egy homília-részlettel, ami a Római levélre alapoz.

Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. (Róm 8,14)

A szolga külső parancsra engedelmeskedik urának. A gyermek belső indításra engedelmeskedik apjának. Ugyanaz a lélek, ugyanaz a lelkület van bennük, egyet akarnak. A hívő számára Isten törvénye nem külső kényszer már, hanem belső készítés. Önként, meggyőződéssel teszi azt. Nem lázad ellene, nem engedményeket kér belőle, nem kibúvókat keres, hanem mivel teljes szívéből szereti az Urat, teljes szívvel törekszik az engedelmességre is.

Erre a szabadságra segíti el Isten azokat, akik hisznek benne. Amikor a tékozló fiú elment otthonról, szolgálélekkel távozott. Keserű kötelességnek találta a munkát, nyűgnek az apai ház rendjét. Amikor hazatér, ugyanazokat a parancsokat kell teljesítenie, csak most már szereti azt, aki parancsol, s tudja, hogy neki is az a jó, ha engedelmeskedik. Itt van a helyén, itt lehet azzá, akivé lennie kell: szabad gyermekké, gazdag örökössé.

Mert a szabadság nem az, hogy azt teszek, amit akarok, hiszen ilyen lehetőség nincs. Hanem az az igazi szabadság, hogy azzá válhatok, akinek Isten teremtett. Ez pedig csak az Atyával való közösségben lehetséges, amikor Isten az ő Szentlelkét adja az embernek, aki így képes is engedelmeskedni neki. A külső törvény bensővé válik, a hívő egyet akar Istennel.

Ágoston írta: az Istentől teremtett ember képes volt Istennek engedelmeskedni, és azt megtagadni is, tehát nem vétkezni, és vétkezni is. A tőle elszakadt ember nem tud nem vétkezni (mindig csak vétkezni képes).

Az újjászületett hívó újra tud vétkezni, és nem vétkezni is. A mennyországban pedig már nem tud vétkezni többé. Jézus Krisztus a vétkezés kényszere alól szabadít fel arra az állapotra, hogy tudjunk újra nem vétkezni is, vagyis örömmel engedelmeskedni Istennek, aki jobban tudja, mi jó nekünk, mint mi magunk.

„Az igazi szabadság az, hogy azzá válhatok, akinek Isten teremtett, akinek az Atya elgondolt.” Életünk igazi értelme tehát, hogy keressük Isten rólunk szóló elgondolását, és azt valósítsuk meg. Énekeljük Loyolai Szent Ignác imáját. Az ének vezetésében ma Zsuzsi és Bori segít – utolsó énekünkben pedig majd Barbara is közreműködik furulyájával.

***Fogadd el, Uram, szabadságomat, fogadd egészen,
vedd értelmemet, akaratomat s emlékezésem.***

***Mindazt, amim van, és ami vagyok, Te adtad ingyen:
visszaadok, Uram, visszaadok egyszerre mindent.***

***||: Legyen fölöttünk korlátlanul rendelkezésed;
csak egyet hagyj meg ajándékkodul: szeretnem téged.***

***Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,
s minden, de minden gazdagság enyém,
más semmi nem kell. :||***

A serdülő gyermek maga is érzi, hogy valami változik benne is, szüleikhez való viszonyában is. Látszólagos magabiztossága mögött félelmek és bizonytalanság húzódik meg.

Kálnay Adél: Levél Anyához

Anya, én magam sem tudom, mi történt velem,

Hirtelen nagy lett a szám és hosszú a kezem,

Még a hangom is megváltozott,

Pofákat vágok és ugrándozok

Még akkor is, amikor tudom,

Nem volna szabad,

S néha az elfojtott nevetéstől

Rázkódik velem a pad...

Anya én sem tudom, mi lett énvelem,

De már nem tudok megülni csendesen,

Mindenről eszembe jut valami más,

Nehezebben megy a tanulás,

Időnként csak úgy ábrándozom a könyv fölött,

Máskor meg mindenkit fellökök,

Idétlenkedem, mondják, akik látnak,
És én is inkább látom magam valaki másnak
Mint kedves, jó gyerekeknek,
Aki régen annyira örült minden apróságnak,
Cukornak, peregnek...
Most mindig valami más kell,
Divatos ruhák, pénztárca sok pénzzel,
tudom, jobb lenne lenni jónak, megint kedves
szófogadónak,
Nem értem, miért nem jön ez össze,
Ó, jöjjön már valaki, s újra töltse
Fejembe azt a sok-sok illemszabályt
És tanácsot, amit tőled kaptam,
Mióta csak vagyok neked...
Mert ez mind valahogy most elveszett,
S félek nagyon, hogy mit szólsz ehhez...
Anyá én sem tudom, meddig tart ez, mi lesz,
De azt éreznem kell, hogy szeretsz,
Szeretsz, szeretsz, nagyon, nagyon,
Még jobban talán, mint egykoron,
S éreznem kell, hogy türelmed végtelen...
Anyá, köszönöm, hogy segítesz nekem!

A kamaszok jelentős időt töltenek a tükör előtt. Külsejüket, annak változását szemlélik, - általában morgolódva, nem megelégedve. Arcvonásainkat az életünk rajzolja, a lelkünk rajzolja. De ezt még gyermekeink nem feltétlenül fogadják el.

Fodor Ákos: Arcképcsarnok

Van egy arc,
amit csak önmagunkat elképzelve látunk
– lehet, hogy ez az igazi.

És van annyi arcunk,
ahányan csak ránknéznek (és: ahányszor!) és még az is lehet,
hogy ezekben akad néhány közös vonás
– lehet. Akkor ez a valóság.

Van egy,
amit tükörbe nézve látunk: villám-
gyorsan alakuló, képlékeny látvány:
múzsája a Szomszéd Ízlése s az azt szolgáló, vagy azt ellenző szándék
– e fölött hunyj szemet; ne kerüld, de ne hidd el.

És van,
van arc, amit csak az lát, aki szeret,
akit szeretünk. Ez a legszebb,
a legmulandóbb. A legérvényesebb.

Gyerekeink keresik valódi önmagukat, helyüket a világban. Fontos, hogy a nagy keresésben Istent ne tévesszék szemük elől. Ezzel a szándékkal, az ő érzéseikkel imádkozzunk közösen:

Istenünk, Atyánk, sokszor úgy érezzük, hogy nincs helyünk ebben a világban. Sokszor kiszakítjuk magunkat abból az otthonból, amely fölnevelt és emberré érlelt minket, elindulunk és a magunk útját járjuk. Magunkkal visszük az örökséget, hátat fordítunk családunknak, testvéreinknek, eldobjuk hagyományainkat, ősi megtartó szokásainkat, mert azt gondoljuk, hogy mi magunk majd másként és lakhatóbban tudjuk berendezni ezt a világot. Add, hogy felismerjük: visszatérhetünk Hozzád, S ha visszatérhettünk, ne engedd, hogy valaha is elszakadjunk Tőled! Ámen.

A kamaszkor viharaiban természetesen tisztában vannak a szüleik szeretetével, azzal, hogy mi mindent köszönhetnek nekik. És ezt néha meg is teszik. Anyák napja táján biztosan! És most is - először prózában, majd dalban.

Köszönet

Gyengéd irányításod befolyásolt mindenben, amit tettem, amit teszek, és amit valaha tenni fogok.

Jóságod kitörölhetetlenül rányomta pecsétjét mindenre, ami voltam, ami vagyok és ami valaha leszek.

Ily módon részese vagy mindennek, amit elértem, és amivé válok.

Amikor segíték a szomszédomnak, ott van a te segítő kezed is.

Amikor enyhíték barátom fájdalmán, ezért ő neked is tartozik.

Amikor szavakkal vagy példamutatással helyes utat mutatok egy gyereknek, elsősorban te vagy a tanítója.

Minden, amit teszek, a tőled tanult értékrendet tükrözi vissza. Minden rossz, amit kijavítok, minden szív, amelyet felvidítok, teher, amelyen könnyítek, irántad való tiszteletadás, a maga szerény módján.

Mert te adtál nekem életet, és ami még fontosabb, leckéket arra, hogyan kell élni. Te vagy minden jónak a forrása, amit elértem életem során.

Mami, köszönetet mondok mindazért, ami vagy és ami én vagyok.

Koncz Zsuzsa: Köszönöm

Köszönöm, hogy értem jöttél
út porából felemeltél,
köszönöm, hogy életemnek
új értelmet adtál.

Köszönöm, hogy segítettél,
a bajban nem feledtél,
köszönöm, hogy megérezted
szükségem van rád.

Ki tudja, nélküled hol lennék ma már,
tán jobb, ha el sem képzelem.
Amit tőled megtanultam, nem felejttem el,
amíg élek s emlékezem.

Köszönöm, hogy rám találtál,
köszönöm, hogy velem voltál,
köszönöm, hogy végül mégis
magamra hagytál.

Ki tudja, melletted hol lennék ma már,
tán jobb, ha el sem képzelem.
Amit tőled megtanultam, nem felejttem el,
Amíg élek s emlékezem...
Amíg élek s emlékezem...

A tanév vége sok gyereknek iskolaváltást is jelent. És egyre gyakrabban el kell gondolkodniuk, mit is szeretnének majd felnőtt korukban csinálni. Gyorsan változó világunkban ez nem is könnyű – látva szüleik korosztályának küzdelmeit.

(Bródy János)

Köszönöm, hogy erőt adtál,
bánatomban vigasztaltál,
köszönöm, hogy hozzám mindig
türelmes voltál

Köszönöm, hogy elviseltél,
lehetetlent sosem kértél,
köszönöm, hogy megértetted
szükségem van rád.

Köszönöm, hogy elengedted,
hálát sosem követeltél,
köszönöm, hogy megérezted
nincs szükségem rád.

Imádság a hivatás felismeréséért

Uram, bölcs gondviseléssel öröktől fogva minden embernek megszabtad feladatát. Ezt a feladatot keresnünk kell, s te segítesz nekünk, amikor akarodat kinyilvánítod számunkra:

- a kor lehetőségeiben és követelményeiben
- a nép és az egyház szükségében
- a jóakarató emberek tanácsában
- képességeinkben, amelyeket tőled kaptunk,
- valamint szívünk hajlamaiban.

Uram, kérlek téged, áraszd lelkembe világosságodat, hogy mindezekből fölismerjem az én feladatomat! Hogy úgy szolgáljak neked, ahogy te kívánod tőlem:

- ha akarsz, a család közösségében,
- ha akarsz, lemondva a családi élet melegéről,
- ha úgy akarsz a lelkek vezetésével,
- ha úgy akarsz, két kezem kemény munkájával.

Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Fogd a kezem, és vezess, légy számomra az Út, a Világosság! Uram, te tudsz mindent! Te előre látsz mindent. Vezess engem a helyes úton! Mutasd meg akarodat! Adj erőt, bátorságot, hogy tántoríthatatlanul kövessem azt! Ámen.

Bagdy Emőke professzor asszony előadását hallottam, mikor a felnőtté válásról beszélt – ennek ismérveit taglalta: Valahol ott kezdődik ez, amikor a fiatal elkezd adni és visszaadni is, nem csak kapni akar. Amikor már tudatosan felelősséget mer vállalni. És az már egy komolyabb szint, amikor elköteleződni is tud, és akar. Amikor az ÉN-től eljut MI szintre, keresni kezdi a személyre szabott küldetését.

Bódás János: Ki van jelölve a helyed

Azért van síró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd.
Vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat leljen karod között.
Azért roskadnak más vállai,
hogy terhüket te segítsd hordani.

Az irgalmat kinek fakasztják,
s mélység felett van csak magasság.
Ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd:
mennyi szeretet van benned.

Megmutattad-e néha legalább?
Enyhült, s szépült-e tőled a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt?
Ott is, hol eddig minden tiszta volt?

Ki vagy? Vigasznak, írának szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Ki van jelölve a helyed,
ne nyugodj, míg meg nem leled.
Csak ott leszel az, aminek
rendeltettél. – Másként rideg,
céltalan lesz az életed.
Mag leszel, mely kőre esett,
elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, ami kárba veszett,
mit soh'se kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
cserép, amiben nincsen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ.

Igen, ilyen gondolatokkal szoktuk újtukra indítani, azon segíteni
gyerekeinket, - bár az elindítás, ill. az elindulás mindig egy kis fájdalommal
is párosul. Erről énekel Zsuzsi.

Emberek: Mama

Mit is mondhatnék még, hiszen mindent tudsz rég;

Ami titkom csak volt, már régen tiéd...

Az első szavamat, azt is csak te hallottad, - csak a tiéd...

Te vagy minden játék, te vagy minden, ami szép;

Ha bántanak még, csak te vagy, aki véd...

És neked fáj a szó, mikor rólam szól, s nem jó, - nem szép...

Refr: *Hűtlenek vagyunk: végül mind elindulunk,
Száz mosolyt kapunk, de csak könnyeket hagyunk...
Hisz gyermekek vagyunk, s már sosem változunk, - ne sírj!*

*Mama, indulnom kell, tudod, vár egy másik hely,-
Tudom, érted ezt: ugyanígy volt veletek.*

*Mama, indulnom kell, csak fáj, hogy könnyezel,-
Ugye érzed azt, hogy a szívemben maradsz.*

*Mama, indulnom kell, tudod, vár egy másik hely,-
Mit is mondhatnék, itt a szó már nem elég...*

*Mama, indulnom kell, ide nem kísérhetsz el,-
Ott már várnak rég, - ne sírj, kérlek, ne sírj!*

Mama, emlékszem jól, mert megtanítottál:

A szeretet nem szól, az néma csendben jár...

Én örööm a sok mesét, - hidd el, továbbadom még, - ne félj!

Mama, búcsúznom kell, tudod, várnak már rég:

Csak egy dalt játszom el, neked írtam, tiéd!

*Ígértem csillagot, - de egyet sem adhatok, - messze az ég... **Refr.***

Amikor gyermekeinket a bérmálkozás szentségéhez terelgetjük, azt szeretnénk, ha ezen a megkezdett úton végig is mennének. Hogy életük része legyen Jézus. Útitársuk legyen, hogy életük legyen és bőségben legyen. Örülünk, ha gyerekeinkkel együtt imádkozhatunk, mint például most is. Talán egy ilyen alkalommal született a következő ima.

Döbrentey Ildikó: Fiatalokkal imádkozom

Uram, köszönjük, hogy itt vagy velünk! Itt ülsz közöttünk egyszerű ruhádban, sugárzóan, biztatóan, bátorítón, hogy ne szorongjunk semmitől. Ne szorongjunk, hogy lesz-e, aki mellénk ül, aki kedvesen ránk néz, aki megfogja izzadó kezünk, lesz-e társaságunk.

Ne gondoljunk most ezekre.

Uram, nem tudjuk, milyen eredményt hoz az elkövetkező óra, csak azt tudjuk, hogy Te itt leszel velünk.

Itt leszel, mint ahogyan velünk vagy mindig, minden nap minden órájában, minden percében.

Mint ahogyan velünk vagy az iskolai és nem iskolai munkákban, a beszélgetésekben, a randevúknban, a sportban, a bulikban, vagy amikor csak lógunk és nem csinálunk semmit, vagy amikor valami disznóságon törjük a fejünket, vagy éppen valami disznóságot teszünk.

Velünk vagy akkor is, Uram. Várod, hogy kapcsolatba lépjünk Veled.
Uram, ha Te velünk, ki ellenünk?! Köszönjük, Uram, hogy velünk vagy, és
a zsoltárossal mondhatjuk: *Ha az Úr velem van, a falon is átugrom!*
Ámen.

Szeretnénk, ha gyermekeink az Úr erejével falakat is átugranának, talán
olyanokat is, ami nekünk, szülőknek nem ment. Miközben ebben segítjük
őket, elfáradunk, elkopunk, de nem hiába!

Várnai Zseni: Nem volt hiába semmi sem

Nem volt hiába semmi sem.
Igaz, kicsit fáradt vagyok,
acélkerék is megkopik,
hogyha szüntelen csak forog.
Kopik, kopik, de fényesül,
nem fogja be a rozsdá sem,
csiszolja minden mozdulat,
s forog, forog ezüstösen.

Igaz, kicsit fáradt vagyok,
nem adnak ingyen semmit ám,
voltak keserves napjaim
és rengeteg dúlt éjszakám.
Amíg egy gyermek nagyra nő,
bizony, egyet-mást tenni kell,
legalább így az életem
nem múlt el csip-csup semmivel.

Ránézek nagy fiamra és
egyszerre oly üde vagyok,
hogy a szemem harmatgyöngyös
hajnali rét gyanánt ragyog,
s leánykám, mint a Március,
rügyekbe zárt kölyöktavas...
őt nézem és bimbókorom
újra fölöttem sugaraz.

Nem siratom túnt éveim,
hiszen az idő úgysem áll,
csak aki meddségben élt,
azé a vénség, rút halál.
Szánom az ingyenc élvezőt,
csömörnél mása nem marad,
koldus, ki mit sem áldozott
s nem gyűjtött mást, csak aranyat.

Igaz, kicsit fáradt vagyok,
nehéz a toll is néhanap,
de a lehalkult szívverés
fiam szívén erőre kap,
szépségem múlik, - nem sírok,
leánykám arcán tündököl,
szinte sok is, e két gyerek,
mily roppant kincset örököl.

Nem volt hiába semmi sem,
bár néhanap békétlenül
lázongtam, hisz nem tudtam én,
hogy ürmöm mézzé édesül.
Sokat fizettem? Nem tudom,
hiszen mindennek ára van...
ezerszer újra kezdeném
alázatosan, boldogan.

Igen, minden nap újra kell kezdenünk, nemcsak nekünk, gyermekeinknek is. Ezzel a mindennapos újrakezdés gondolatával mára elköszönünk az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézustól.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Kamasz gyerekeink közül nem mindenki érzi, mekkora ajándékot kapnak, mikor szüleik a hitre, a keresztény értékrendre próbálják őket elvezetni. Jézus mondta: én vagyok az út, az igazság és az élet. Ha ezt sikerül szívükbe/lelkükbe elültetni, akkor nem éltünk hiába. A szülők feladata a magvetés, a növekedést meg majd az Úr megadja - gyerekeink nyitottsága, szándékuk komolysága mértékében. A bér málkózás szentségében a Szentlélek is a segítségükre siet. Ezért imádkoztunk ma este, és ehhez kérjük befejező énekünkkel égi édesanyánk segítségét is.

Refr: *Mária, Mária, szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.*

Szeplőtlen fogantatott ártatlan lány, könnyörögj érettünk Anyánk!

Mária, Mária szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.

Védeld meg magyarok Nagyasszonya! Imádkozz érettünk Anyánk!

*Nézd, önzésünk mély, sötét börtönbe zár, a hűtlenség kígyója szívünkre vár.
Erőtlén gyermeked Hozzád kiált, ne hagyd el, jöjj, segíts már!*

Refr:

*A szeretet hűsége szívedben ég, mint hajnali verőfény, oly tiszta, szép.
Lánglelked tűzjelét ragyogtasd ránk, utunkon előttünk járj.*

Refr:

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda